

а слънцето съ лъчи лазурни —
като съ сълзи на любовта
обливаше навредъ свѣта.
И свѣтлинитѣ въ небосклоне —
като на вѣчна обичъ въ храма —
въ любовь къмъ себе си припламватъ,
въ рой гаснещи искри се ронятъ
и като влюбени се гонятъ.
На пълната луна лицето —
тъй бледо-ясно, ясно-бледо —
възпламна сѣйно на небето,
като любимъ любима гледа:
щомъ вѣвъ водитѣ се съзира,
въ любовь къмъ себе си замира.
А по-далечъ гори бездѣлни
сближаваха тамъ сѣнки сѣнни —
обятия ги тъмни чакатъ —
като че искаха вѣвъ мрака
една съсъ друга да се слѣятъ.
И стволитѣ тази жаждъ лелѣятъ.
Отзадъ сж тъмни планини,
тамъ борътъ къмъ брѣза вѣвъ блѣнъ,
брѣза къмъ бора свеждатъ станъ.
Въ потока гонятъ се вълни,
и всичко въ свѣтлитѣ зари
въ часа на любовта гори.

На вечерята вѣвъ розовото злато
седи подъ джобъ девойка и съ надежда
надъ езерото отъ скалата
презъ езерото се заглежда.
Тукъ синьо се въ нозетѣ ѝ извива,
зелено по-далечъ цѣвти,
все по-зелено тамъ блѣсти
и въ далнини се въ бледо-ясно слива.
По гладката повърхность тамо